

Jove i amb moltes ganes d'obrir-se camí en el món de l'arquitectura, Pere Sala Fau, de Sabadell, treballa des de fa uns anys en una empresa que mira al futur: **"Sota un sol paraigua actuem penjats un departament jurídic, format per advocats; un grup administratiu, fiscal i comptable -el grup promotor- que és el que estira més del carro, i els tècnics, que portem els projectes arquitectònics"**.

En Pere dedica més d'un cinquanta per cent del seu temps a una construcció tan nova i interessant com és la rehabilitació de naus i vapors per fer-ne habitatge privat: **"És el que més m'agrada fer. Es tracta de naus grans, en les quals construïm petits apartaments adreçats a un públic determinat"**. I continua: **"Són edificis de caire industrial, que poden tenir una planta i un pis o dos com a màxim, i que estan situats al casc antic de les ciutats. Aquestes reformes són sovint extensibles a un altre tipus d'edificis, també situats al casc antic, i amb protecció de façana, cosa que obliga a fer actuacions a l'interior"**. El nostre arquitecte també està interessat en la utilització pública que es pot fer d'espais com aquests, i ens comenta la bona impressió que li causen **"el Museu de la Ciència i de la Tècnica i el Vapor Universitari, tots dos a Terrassa, entre d'altres"**.

L'arquitectura ha d'estar sempre a l'altura de la societat, responenent a les seves necessitats, i en Pere sap que cada dia apareixen realitats noves que demanen resposta: **"Aquests apartaments són una sortida, per exemple, per a persones separades. És una opció que es poden plantejar en comptes de tornar a casa els pares. Es tracta d'un tipus d'habitatge petit, pensat per a una o dues persones, moblat i ben situat"**. També és una possibilitat per a la gent gran: **"Es tracta de fer uns habitatges a la seva mida. Hi ha molta gent que vol conservar la seva autonomia i que es val prou per ella mateixa per no ingressar en una residència, però que viu en una casa molt gran, que normalment no pot mantenir, al centre històric de la ciutat. En un tipus d'habitatge com el nostre, el que aconseguïen és tenir una casa a la seva escala, els solucionem el sobre-cost i, a més, estan ubicats en el mateix barri on ja vivien"**, ens explica.

Aquests vapors rehabilitats, que, com hem vist, no estan pensats per un tipus de família convencional, presenten altres singularitats: **"Per a aquests conjunts residencials, destinats a lloguer, es projecten uns serveis comuns que solucionen determinades necessitats dels habitants. Darrera d'aquestes edificacions hi ha una anàlisi de costos important, que aconseguïen uns preus assumibles per un ventall ampli de gent. Així, si en comptes de tenir una rentadora a cada apartament, es pensa en una bugaderia per a tots, s'abarateixen costos"**. També és una aposta per a les relacions socials entre veïns: **"Contínuament sentim a dir que les ciutats condueixen a l'individualisme, i el que intentem nosaltres amb aquests plantejaments és trobar arguments de contacte. Tots els edificis tenen uns espais públics i uns altres privats. En els blocs de pisos els únics espais comuns són els vestíbuls, espais que no tenen cap mena de vida i el que provoquem nosaltres és que**

els espais que serveixen per accedir als habitatges siguin vivibles i de relació".

Aquest model que ens presenta en Pere amb tant d'entusiasme s'està implantant sobretot a ciutats amb una història industrial molt important, com són Sabadell i Terrassa: **"A ciutats europees i fora d'Europa també és un tipus d'immoble que fa temps que es porta a terme. El que fem és adaptar models de vida nous a ciutats que tenen altres esquemes"**. D'altra banda, vol esmentar també **"el suport rebut des de les administracions locals d'aquestes ciutats, que han cregut en els projectes"**.

De totes maneres, una peça fonamental a l'hora de parlar de construcció és el paper del promotor: **"Al final, en l'arquitectura, per molt creatius i imaginatius que siguem, sempre hi ha algú darrera que l'està finançant. No és com una obra d'art, que no té condicionants de tipus funcional o econòmic, sinó que sempre tenim marcadament unes directrius que no podem oblidar"**.

No sempre és fàcil, però, que els promotors s'arrisquin a finançar projectes d'aquesta mena: **"És qüestió de ser molt insistent, de fer moltes propostes i anar convencent la gent. La nostra sort és estar en aquest grup empresarial format per gent jove. Penso que la joventut és un valor i que està més oberta a nous mercats i a noves visions, perquè el promotor que fa vint o trenta anys que està venent un producte i en treu un rendiment eficaç, és difícil que es decideixi per una tipologia més experimental"**.

En Pere Sala, tanmateix, no només fa aquest tipus d'habitatges, sinó també projectes més convencionals com la casa unifamiliar o el bloc de pisos: **"Amb el promotor normal, és més difícil ser igual de creatiu, però intentem de totes formes aportar a l'obra la nostra pinzellada artística. Malgrat uns esquemes que poden semblar una mica més tancats, els edificis sempre permeten molt joc. Com més limitacions, més bons projectes es poden aconseguir"**. Es tracta bàsicament de **"proposar alternatives, de presentar solucions i mitjans que potser poden semblar massa teòrics, però que cal demostrar que es poden materialitzar"**.

Fa només quatre anys que en Pere va donar per acabats els seus estudis, cosa que li permet parlar-nos de com veu l'Escola actual: **"Jo vaig estudiar a l'Escola d'Arquitectura de Sant Cugat, i la veritat és que vaig tenir molt bons professors. La carrera està enfocada cap a un vessant molt artístic i teòric, i potser el que li manca és el vessant constructiu, el trepitjar l'obra, el dia a dia del que et trobes en sortir de la universitat. És en aquest aspecte que noto algunes llacunes"**. L'avantatge que assegura que va tenir el nostre arquitecte va ser el d'haver treballat anteriorment en un despatx: **"Portava ja molta obra, i no va ser llençar-me de cop i volta sense un rodatge previ"**.

En Pere Sala Fau parla dels seus projectes amb molta il·lusió, i se li trasllueix la vocació en l'entusiasme que manifesta en les seves paraules. Admet que li és difícil desconnectar de la feina diària, però que ho aconseguïa a la muntanya on li agradava passar els moments de lleure.

**“L’arquitectura no és
com l’obra d’art que no
té condicionants de tipus
funcional o econòmic.
Sempre tenim marcades
unes directrius que no
podem oblidar”**

Pere Sala - Sabadell (Vallès Occidental)